

# LA VEU DE CALONGE

## SUBSCRIPCIO ANYAL

Calonge. . . . .	2'40
Fora . . . . .	3'50
Estranger . . . . .	5'00
Protectors . . . . .	5'00
Número solf: 20 céntims	

PERIÒDIC INDEPENDENT

Dels articles en són responsables llurs autors.—No es retornen els originals.

Redacció i Administració: Pl. República, 12-1.er—Teléfon 6  
Director: JOSEP MARGARIT

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

## Panorama

(Continuació)

En 1917, es llençà la darrera carta a l'atzar en aquell horrorós concert de misèries. La jugada és perduda. Ve un interregne i a l'any següent una onada poderosa, gegantina, folla, incubada en els fons d'aquelles fosses de mort, en les testes fehcents, neuròtiques, deixatades, fartes de suplici, sang, fang, foc i mort, s'aixeca com alliberament i xafa cegament tot quant s'oposa al país. Després d'unes batalles apocalíptiques, s'obliga la signatura de l'Armistici en 11 de Novembre del 1918.

L'èter vibrà amb estremits d'alegria. S'havia acabat la terrorífica epopeïa estigma del Segle i sembla que la lliçó haurà estat saludable. L'epíleg fou el Tractat de Versalles.

Han passat els anys. Semblava que havien d'ésser sedants i no tenia que repetir-se. Per això es fundà l'Organisme de Ginebra. Malauradament, lluny dels bells propòsits, han estat de contínua engoixa i desconfiança i avui veiem que tots els papers i paperets escrits haguts i per haver, no són altra cosa que papers mullats.

Ara és un Estat que vulnera un pacte. Abans, era un altre que feia defecció. Demà seran tots que mancaran a la fe de les signatures estampades i més enllà bastarà el més fútil motiu per resoldre's la situació com millor s'entengui. Les conveniències de cadascú, són més respectables que el bé de tots.

Aquesta és la realitat. La consciència, el cor i el sentiment, parlen d'altra manera. Però, què signifiquen en l'alta política o davant d'una raó d'Estat? Innocència, res més. I la intel·ligència—bonic disfraz—aconsella altra cosa. La qüestió és el fí, sigui com sigui.

Parlen eloqüent aquells camps sembrats de creus. Aquelles regions devastades. Aquells vaixells que es podreixen en les fondaries del mar. La fam extesa al món. Però s'han oblidat en les Cancilleries o si es recorden, s'esborren del pensament. Serien sensibleries ridícules renyides amb l'ètica del temps.

I així veiem que tornen els preparatius bèl·lics, amb més audàcia que mai. Per quelcom han passat els anys. Per perfeccionar cada dia més els medis de destrucció. I l'ideal d'avui, no és altre que trobar la pedra filosofal que permeti destruir amb més crudeltat i més ràpidament, a nostre semblant.

Mitjans que haurien d'ésser d'unió i concòrdia, se'ls hi cerca segona utilitat. La ciència és un «mito». Es podria volar per l'estratosfera per escursar les distàncies, però a l'ensem per a poguer fer més mal amb millor seguretat. Treballarà el cervell per combatre el gèrmen fatídic que pot produir el desenllaç fatal, però que servirà també per a anihilar al contrari. Es cercaran camins en les entranyes de la terra que portin vida i civilització on encara no n'hi ha, però també que serveixi per a escamotejar l'intent a qui pugui interessar...

I mentrestant ens fem la il·lusió de viure. Ens en utilitzem com la cosa més natural. No pensem en les conseqüències i gastem nostra existència de la manera més banal.

Lluny d'unir-nos entre nosaltres en un sentiment comú i oposar una barrera infranquejable i inamovible a aquests afanys folls, tenim la complascència de perdre el temps en acarar-nos uns als altres i facilitar bon terreny perquè fructifiqui la llavor infernal. Prediquem tots cultura i ens plau donar mostres de què se'n posseeix. Sí, bona és, però maleïda sigui, pel que mereix.

Il·lustració, consciència, cor i sentiment. Això basta. És un somni? Somni sigui. Però que és també la raó.

FERRAN VIGIA